

ER ZULLEN DAGEN KOMEN

inleiding

Onze hulp is in de Naam van de Heer. Dat is te hopen. Zijn Naam is niet zozeer zijn naam maar ons gegeven om te roepen: Wees dichtbij, WEES ER! Dat is dan te hopen, dat in het roepen onze toegankelijkheid haar beperkingen meer en meer verliest en onze ontvankelijkheid ons inderdaad meer en meer tot ontvangen aanzet, van verlangen en reiken tot overgave beweegt aan de Uitnodiging die in WEES ER indringend doorklinkt.

Dit is inleiding van onze viering. Ik bereid u voor want vieren is niet altijd gemakkelijk. Dat weten we maar al te goed. Vandaag zeker niet. De Bijbel gaat open. Woorden omtrent ons menselijk leven. Met het oog op vandaag.

Het is een schrikbeeld als we de Godsmen Maleachi horen zeggen: *zie, de dag komt, brandend als een oven, die dag...* Wat zegt hij nou? Het is een schrikbeeld als we Godskind Jezus horen: *er zullen dagen komen... geen steen zal op de ander gelaten worden...* Waar doelt hij op? Het is een schok, niet minder, te horen van zo'n dag: over een uit ons midden, Veronie Meeuwsen, die lange tijd zondags hier was, en met ons zong van hoop en liefde en ontferming, dat zo een dag gekomen is dat zij gekozen heeft het leven te verlaten: vorige week zondag is Veronie overleden; gisteren is haar lichaam aan de aarde teruggegeven. Waartoe zijn wij op aarde? Wij zoeken ons thuis en een schrikbeeld is het, dat ons zoeken tevergeefs zou zijn. Laten we tot onszelf komen, met ons doen en met ons laten.

Om te beginnen: Laat het koor ons voorgaan in het roepen: Dat wij ons thuis mogen vinden, Heer, ontferm u over ons!

overweging

Het is een schrikbeeld als we de godsmen Maleachi horen zeggen: *zie, de dag komt ja komt, brandend als een oven, die dag zal verzengend zijn....* Voorspelling? Nee, veeleer een spiegelbeeld. Het is een schrikbeeld als we Jezus horen: *er zullen dagen komen... geen steen zal op de ander gelaten worden...* Maar ook: *voorzichtig, niet gaan dwalen...* Een schrikbeeld: oorlog en terreur ... je wereld zal beven, de aardbodem scheurt, op die dag.... Voorspelling? Nee, veeleer een spiegelbeeld. Wie kijkt, hoort voor twee: *raak niet in de war....* Die geruststellende oproep vaak tevergeefs.

Het is een schok, niet minder, te horen van Veronie. Gedurende een niet zo lange periode was zij zondags hier. En zoals het gaat samen maar zingen van hoop en liefde en ontferming. *Gij die weet wat in mensen omgaat, aan hoop en twijfel, domheid, drift, plezier, onzekerheid.* Wij niet. *Er komen dagen....* Donderdag een week geleden, dat was zo'n dag. Veronie koos haar einde. Vandaag een week geleden, die zondag is Veronie overleden; eergisteren hebben haar ouders en haar vriendinnen haar lichaam, vol begrip en onbegrip, aan vuur en aarde teruggegeven.

Meerderden onder U herinneren zich waarschijnlijk haar nog: gekleed als een blauwe franciscanes, een kleding als zichtbaar getuigenis van haar levensproject; habijt als was het een eindelijk gevonden huis om in te wonen, waar binnen alles zijn plaats zou hebben: de hele inrichting ontworpen naar eenvoud, solidariteit, ontvankelijkheid, ontmoeting mens en mens. Die vorm van persoonlijke belangenloosheid was haar eigen en eigenlijk de basis van haar verlangenloosheid. Geen specifieke verlangens voor haar zelf, carrière of welgesteldheid. Geen grote woorden, de eenvoud boeide haar. Ik kende haar, maar heel persoonlijk heb ik haar niet gekend. Ik hoorde het met name van haar hechte vriendin Joka, die haar jaren kende van heel dichtbij. Het leven van Veronie is anders gegaan dan ook zij had gedacht. *Er kwamen dagen, dagen dat haar wereld schudde, schokte, haar bestaan ontwrichtte en zij leek te vergaan.* Hoe zij zich ook verzette, er was geen ontkomen aan dwaalspoor en verwarring. Zoeken kan zo frustrerend zijn. Zij stelde vast dat zij er was en keek om zich heen. Vond niets dat belangwekkend genoeg was om geïnteresseerd te zijn in leven. Zij voelde zich gekerkerd. Hoe te ontsnappen?

Het getuigenis van Maleachi staat niet los maar hoort thuis in een groot verband. Wij zoeken naar dat verband, dat 'thuis. De bezorgde woorden van Jezus: *niet zomaar weglopen, anders verdwaal je, niet in de war raken en je handen voor je ogen slaan...*, ze staan in het 21e hoofdstuk van Lukas en dat hoort thuis in een groot verband, een groot Gebeuren, samenhang. Wij zoeken naar die samenhang en naar ons 'Thuis' daarin. De leeftocht van Veronie hoort ook thuis in dat grote verband WEES ER, dat ons ons 'Thuis' belooft te zijn, waar wij mogen wezen zoals wij zijn.

In een gedwongen dualisme liet haar lichaam eindelijk haar gekooide ziel gaan: Gods ruimte in, naar een toekomst die psalm 139 zich herinnert en zich eeuwenlang in het geheugen van Israel en Kerk heeft genesteld. Ook zij zal dat lied hebben gekend : *Jij doorziet mij en weet van mij... Jij weet allang wat ik denk... Jij bent binnen mijn bereik... zou ik zeggen duisternis, verberg mij, laat nacht het licht zijn om mij heen.... nacht is voor JOU licht als de dag, het maakt JOU niks uit...ik was nog niet eens een mensje en JOUW ogen zagen mij al...weet Je nog... het paradijs...en dagen waren er nog niet, die moesten nog komen...doorzie mij, Levende, ken mijn hart...!*

De puurheid die haar nooit in de steek heeft gelaten. Alleen eenvoud was haar vertrouwd; wat is dat anders dan de puurheid die zij wilde in haar en buiten haar. Eenvoud. Zij had beslist niets met status. Zij vond niets wezenlijker dan alleen de ontmoeting van mens tot mens. En geen ene mens telde niet mee. Zij was orgaandonor: vijf mensen dragen nu haar boodschap in zich: jij mag er wezen, leef!

Zo eenvoudig.... De werkelijkheid echter is niet eenvoudig. Zij leed aan haar onvermogen—uitzichtloos kwam het haar voor. In paradisiem', naar het paradijs: engelen, die overal aanwezige boodschappers, riepen haar naar de onvoorstelbare Eenheid, naar een toekomst als een déjà vu. Het werd haar te veel. Gekooïd door haar lichaam, dat haar belette, tegenhield, de adem ontnam. Zij hield het niet meer uit, hoezeer ook telkens weer gekoesterd door blijken van liefde, gewiegd door warme woorden van vriendinnen die troostend bij haar wilden zijn in haar onvermogen. De adempnood kwam niettemin telkens terug. Uiteindelijk wist zij te ontsnappen uit wat haar gevangen hield. Zij gaf wat zij had. Heel haar leeftocht. Zij lijdt niet meer.

De woorden van Maleachi, de profeet, en van het evangelie van Jezus, de profeet, worden ons vandaag toegeroepen.

Kijk! Hoort: wat er gezegd wordt, is eigenlijk niets nieuws. In de tijd van Lukas niet anders dan nu. Oorlogen: Irak, Afganistan, Syrië, opstanden overal. Hongersnood, aardbeving. Verschrikkelijke dagen die gekomen zijn en blijven komen. Zo verschrikkelijk is de werkelijkheid. We weten het. In het groot, niet te vatten, maar ook als gelijkenis... voor 'in het klein'. Hoe zo 'in het klein'? Wat je klein noemt, als je je kind verliest, je zus, je vriendin, je vader, man, je vrouw, je zelf. Als de bodem onder je bestaan ... Groot en klein ... er zijn geen maateenheden voorhanden...

Profeten voorspellen geen toekomst. We weten, dat er dagen komen.... Nee, profeet moet je zijn, om te durven spreken, tegendraads: *let op, niet bang zijn, laat je niet van de weg brengen*; profeet om daar tegen de angst in te durven gaan, hoe we ons uit de vermeende dodelijke omarming kunnen bevrijden. Hoe we, ondanks angst, verlies, rouw, ziekte, elkaar tot geluk kunnen zijn, tegen de stroom in. Hoe we de vrede kunnen zoeken van Die-wij-roepen, onze God, ondanks alles. Profetisch is zeggen: *jij mag er wezen zoals jij bent en ik sta naast je en mag er ook wezen, ook dankzij jou. Die eenvoud.* Veronie was donor.

Dan zegt Jezus, profetisch: *Er komt zeker een dag, dat je hele leven door elkaar geschud wordt, je hele wereld vergaat. Wat zeker was, in tweeen splitst, waar je altijd op vertrouwd hebt voor je ogen aan scherven gaat, een puinhoop. En dan komt het erop aan! Kijk uit, niet de angst de baas laten zijn, niet van de wijs laten brengen, eenvoud is geboden, troost, vergeef elkaar het onvermogen, hulp bieden, elkaar vasthouden: dat is volharding en daardoor zul je het redden.* Oorlog of aardbevingen, dat zijn gelijkenissen.

Door zo te spreken jaagt Jezus ons geen angst aan, integendeel, hij doet een poging om de eigenlijke vragen te bevrijden uit de kooien van angst, waarin we ze hebben opgesloten. Hij bevrijdt ze en daarom maakt hij ons vrij. Hij geeft ons nieuwe moed.

De Eucharistie, het dankzeggen, vanzelfsprekend ook de communieviering, het delen en tot ons nemen van het Corpus Christi, dat wil zeggen van alles waar hij voor staat. Het wordt vanouds gevierd op de altaarsteen, waarin symbolisch de resten liggen van de patroonheilige (in onze kerk Antonius dus): dat wil zeggen niet alleen Antonius maar hij vertegenwoordigt het leven van iedereen die ons is voorgegaan. Zij zijn hierbij 'betrokken': hun geloven en twijfelen, hun vertrouwen en hun worstelen. Al die levens met hun boodschap gedenken wij hier met dankbare eerbied. Gekend en niet gekend, begrepen en niet begrepen. Zo gedenken wij ook het leven van Veronie en wat zij gegeven heeft.

albmeijer@hotmail.com